

sat meget snævert, nemlig til 1. Oktober 1904, saa at Retten til at vedblive at tage Efterbetaling er ophørt den 1. Oktober d. A. Mig bekendt er der ikke betalt en eneste Mark i Erstatning i denne Anledning. Det er et Forhold, som det vil være interessant at faa positivt opklaret, og i et Udvalg vil det ogsaa være Umagen værd ved den ærede Ministers Medvirkning at faa dette positivt oplyst. Men hverken her i Landet eller i noget andet Land har man nogen Sinde anset det for en Ret, given en Kommune eller en Institution til evige Tider, fordi en Lov en Gang har givet Hjemmel til Oppebørslen.

Hvad Lovhjemlen angaar, tillader jeg mig at sige, hvad der er sagt før, men fortjener ikke at glemmes, at vel antog Højesteret ved Dom af 8. Marts 1892, at Kommunen havde Lov til at oppebære denne Afgift, men det var paa Motiver, der, saaledes som de ere udtalte i den stadfæstede Overretsdom, egentlig ikke tyde paa, at Højesteret, hvis det var oplyst, hvad der har fundet Sted i de følgende 10—12 Aar, at Kommunerne behandle denne Afgift som et selvstændigt Aktiv, da vilde være kommet til det samme Domsresultat. Det er overordentlig tvivlsomt, om ikke Domsresultatet, ifald det var søgt nu og ikke for 12 Aar siden, vilde være blevet et andet, thi det er en given Ting, at dette, at Kommunerne erhverve et Aktiv ved Afgiften af Kødkontrollen, er der ingen Hjemmel for i Lovene af 12. Januar 1858 og af 28. Marts 1868. Der er ingen Antydning af en Forudsætning deraf i Loven eller Forhandlingerne derom, og det er utvivlsomt noget, man vilde have forebygget, hvis noget Menneske vilde have talt derom den Gang. Jeg siger altsaa, at de Kommuner, der oppebære Afgift og have Indtægt deraf, ikke have nogen Ret til at beholde denne Indtægt længere, end Lovgivningsmagten tillader. Hvilke Billighedshensyn derved skulle tages, og den ærede Justitsminister mener jo, der er nogle Billighedshensyn at tage, kan der jo i et Udvalg forhandles om, men det maa hævdes, at Lovgivningsmagten er i sin Ret til at skride ind og tage Afgiftsretten bort.

Saa siger man i 3die Række, at Loven vil gaa ud paa at forstærke Indgrebene

i det kommunule Selvstyre. Jeg vil dog her tillade mig paa ny at sige, at den Myndighed for Staten til at gribe ind i Kommunens Styrelse, som her er Tale om, er i sit Væsen akkurat den samme, som Loven af 12. Januar 1858 gav. At der nu bliver Trang til noget yderligere, skyldes den Omstændighed, at de Vedtægter, der ere givne paa Grundlag af denne Lov, have udviklet sig anderledes, end man havde tænkt sig. Nogle sige, at der bliver givet for stor Myndighed til Justitsministeren, en Myndighed, som vi ellers ikke ere vante til at tillægge ham — selv den ærede Minister har jo i Dag omtalt Fylden af denne Myndighed. Ja, jeg vil sige, jeg ynder egentlig heller ikke at lægge en saa omfattende Myndighed i Justitsministerens Haand paa Omraader, hvor Lovgivningsmagten kunde beholde den, men man maa huske paa, at det er Lovgivningsmagten, der har sat Sporet her. Den har sat Sporet ved Udførselsloven af 1903, ved hvilken man gav den fuldstændige Myndighed til at fastsætte Regler for Kødeksport til Landbrugsministeren, altsaa en Myndighed, der endnu langt overstiger det, der ved dette Lovforslag skulde gives til Justitsministeren. Det er Lovgivningsmagten, der forrige Aar anslog dette Spor, og det er kun følgende dette Spor, man, dog ikke til saa stor Yderlighed som i Fjor, i Lovforslaget har indsat sine Bestemmelser.

Nogle af de Udtalelser, den højtærede Minister fremkom med, har jeg altsaa ogsaa i det foregaaende omtalt; men slutelig maatte jeg endnu maaske dog dvæle et Øjeblik ved det, som den højtærede Minister til min Beklagelse sagde, at hans Erfaringer havde ført ham til at have mindre Optimisme med Hensyn til Eksportkontrollen, end han udtalte i Fjor. Dertil vil jeg sige igen, at den Skærpelse, som Eksportkontrollen, ifald dette er rigtigt, skulde trænge til, den forudsætter dette Lovforslag jo netop given, saa selv om man har mindre Tillid til Eksportkontrollen nu, vil man jo netop faa Midlet til at faa denne Tillid hævet i Lovforslaget, saaledes som det er.

Med megen Tilfredsstillelse hørte jeg den højtærede Minister udtale, at han haabede, at vi kom til et tilfredsstillende Resultat med dette Lovforslag. Dette er